

Când nopțile se strâng, duium

Emaanastasia

Când nopțile se strâng, duium

Când nopțile se strâng, duium, mireasmă de cicoare,
Eu te visez și nu știu cum, să fiu în ele floare,
Și rugi aprinse salt de zor, să nu îmi pierd gândirea;
Că-n amintirea mea e nor și m-am răcit cu firea.

Lumini de dor aș vrea să-mi dea, o pasăre sihastră,
Apoi cu ciocul de-o putea să mă așeze-n glastră
Și să mă ude numai când, amurgu-n gând mă strânge
Sau când speranțele se vând, pe-o lacrimă de sânge.

Că nu mai pot deloc să duc durerile acasă,
Nici gândul ăsta hămesit ce-a prins versul în plasă.
Revino dragul meu iubit, pe patul nopții mele,
Să zvârli o lună de granit, în focul stins din stele.

Și fugi cu mine și cu noi, pe funii lungi de vise
Lăsând cuvântul în cuvânt, cu ușile deschise
Și-n noapte-n brațe să te strâng, lumină călătoare,
Că nu mai știu nici eu de când; dar, am ajuns o floare.